

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 25.

Tredie Session.

10de Møde.

Torsdagen den 23de October.

(Fortsf.)

Lehmann (fortsat): Jeg har ikkun hørt ham udtale Tvivl om, at der for Dieblicket forelaae en saa tilstrækkelig Nødvendighed for at gribe til et saadant Middel, at det under de foreliggende Omstændigheder kunde anses rigtigt for Regjeringen at blande sig deri. Skjøndt jeg nu ogsaa hører til dem, der ere overbeviste om, at det havde været særdeles ønskeligt, at Regjeringen fra først af havde taget denne vigtige Sag i sin Haand, saa mener jeg dog, at det især ligeoverfor saa mange andre paatrængende Spørgsmaal meget vel vil kunne forsvares fra Regjeringens Side først at lade de forskjellige Interesser paa en Maade see, om de selv kunne komme til et Slags Forlig og derefter forbeholde sig den endelige Bestemmelse, naar der i denne Henseende forelaae et Resultat. Jeg skjønner altsaa ikke, at Indenrigsministeren har sagt Andet og Mere, end at han under de nærværende Omstændigheder ikke vil tage Initiativet i denne Sag, og at der i det specielt foreliggende Forslag er Punkter, som gjør, at han ikke ubetinget kan slutte sig til samme, og jeg troer derfor, at man vilde handle høist urigtigt, dersom man enten i disse Udtalelser vilde see nogen ubetinget Tilkjendegivelse af, at en saadan Tvangsafføsning ikke vilde kunde indtræde, eller dersom man antog, at der i disse Udtalelser kunde indeholdes et Motiv for dem, der ellers kunde have lyst til frivilligt at drage sig ud af et Forhold, om hvis Uholdbarhed der ikke synes længere at være synderlig deelte Mening til nu at undlade dette som unødvendigt. Men selv om den høitærede Indenrigsminister havde udtalt som sin bestemte Dver-

beviisning, at en Tvangsløst ubetinget var utilraadelig, saa vilde det i alt Fald efter min Mening være at tillægge denne Ytring for megen Bægt, dersom man dermed ansaae Sagen for afgjort. Jeg skal ikke minde om, at Ministrene have det tilfælles med hvad en æret Rigsdagsmand forleden udtalte som noget der skulde være særegt for Fæsterne, at de kunne „døe“, og at Ministeriet ikke gaaer over til Enken, men det jo klart, deels at Ministeriet kan fjernes ved et Votum af Rigsdagen, deels at Hans Majestæt kunde mene, at f. Ex. den høitærede Indenrigsminister endnu bedre var paa sin Post, der hvor jeg af mit ganske Hjerter skjender, at han har gjort sit Fædreland stor Tjeneste. Det er saaledes efter min Dverbeviisning ganske vist, at der for Thinget ikke kan ligge den allermindeste Betænkelse i uden videre at fremme denne Sag, og da, hvis man her kommer til en Beslutning og den ogsaa vinder Bisfald i Landstinget, ganske rolig at afvarte, hvem der da er Indenrigsminister, og om Kongen da vil nægte sit Samtykke til en saadan Beslutning alene af Hensyn til en enkelt Samsundsclasser, hvis Kjærlighed og Veneration for Kronen efter min Dverbeviisning er af en temmelig abstract Natur. Endelig maa det ogsaa erindres, at om end Indenrigsministeren i en saadan Sag maa have en stor og vægtig Stemme, saa har paa den anden Side det hele Ministerium ved forskjellige tidligere Leiligheder lagt en Anskuelse for Dagen, der ikke stemmer med den Opfattelse af Indenrigsministerens Ord, som jeg sidst forudsatte, idet det jo fra Ministeriets Side er blevet udtalt, at det vilde være nødvendigt, at Lovgivningen greb ind. Vel er Ministeriet nu ikke fremkommet med et dertil udarbejdet Forslag, fordi dette i sine Enkeltheder paa et foregaaende Stadium har mødt en Deel Modstigelser og